

Cartes | Jordi Guardiola | Actualitzat el 28/06/2017 a les 15:43

Palau, mite i amic

"El seu somriure es convertia en riallada quan ja no hi havia micros al davant. Em va acompanyar des dels meus inicis, i hi va ser sempre, fins i tot quan la feina em va portar a treballar lluny de casa"

Imatge de Jordi Guardiola i Antoni Palau | Jordi Guardiola

La primera vegada que vaig posar els peus dins del vestidor del Camp d'Esports va ser el 5 de juny de 1993. Jo llavors era un *xavalet* de 19 anys que estudiava la carrera de periodisme al mateix temps que feia el servei substitutori a la Creu Roja i que col·laborava a la secció d'esports del desaparegut Nou Diari de Lleida. Només feia uns minuts que s'havia complert el meu somni d'aficionat del Gol Nord, veure la Unió Esportiva Lleida ascendir a Primera divisió. Tenia la sensació d'entrar en un lloc sagrat, el vestidor del Lleida, on els meus herois estaven celebrant l'ascens amb cava i dutxant vestit el president Mario Duran després d'haver guanyat el Badajoz. Vaig entrar-hi com si entrés en un temple, amb la meua gravadora magnetofònica per entrevistar els jugadors, amb una barreja d'eufòria i de nervis. Eufòria perquè, en el fons, era un aficionat més que estava de celebració. I nervis perquè per primer cop havia de parlar amb els meus ídols.

Vaig tenir claríssim a qui buscava primer. A l'Antoni Palau. Després crec que vaig parlar gairebé amb la plantilla sencera, però el primer havia de ser ell. El vaig triar perquè era, des de sempre, el meu jugador favorit. De la casa, amb una tècnica extraordinària, amb una connexió especial amb la grada. M'hi vaig atansar, li vaig posar la gravadora al davant i recordo que li vaig fer la primera pregunta tractant-lo de vostè. No se'm va ni passar pel cap que un becari com jo pogués atrevir-se a tractar una personalitat com ell sense el degut respecte. Crec que allà mateix va començar la nostra amistat, perquè l'Antoni m'ho va posar molt fàcil.

A somriure, em va dir que el tractés de tu, i gairebé es va fer l'entrevista tot sol. Des d'aquella primera entrevista, en van venir moltes més. Algunes de difícils, com quan es va lesionar de gravetat a Anoeta i va haver de dir adéu prematurament al somni que havia perseguit

tota la vida, la Primera divisió; d'altres de trivals. Però totes amb la marca Palau: el somriure i el fer-ho fàcil. Un somriure que es convertia en riallada quan ja no hi havia micros al davant. Em va acompanyar des dels meus inicis, quan va acceptar ser col·laborador fix a la tertúlia esportiva que fèiem els dilluns a Segre Ràdio. Em va seguir com a comentarista en algun desplaçament. Em va fer costat com a col·laborador als programes d'esports de Lleida TV. Hi va ser sempre, fins i tot quan la feina em va portar a treballar lluny de casa.

Aquí podria recordar gols seus com el mític contra el Compostel·la, jugades extraordinàries com les que vèiem cada diumenge, estadístiques de la seva brillant carrera. Però com que aquesta és una dimensió d'ell que ja coneix tothom, prefereixo recordar el Palau en el seu vessant personal. El Palau amb qui anàvem a fer el cafè per donar tombs a les crisis cícliques del Lleida, el Palau amb qui podies compartir confidències i preocupacions, el Palau que donava bons consells, el Palau que s'oferia a ajudar-te fins i tot abans que li demanessis. Aquest és el Palau que enyoraré, el que deixarà un buit impossible d'omplir.

El recordaré sempre jugant una partida de futbolí al porxo de la torre dels meus pares que ell em va ajudar a reformar. Li havia demanat ajuda professional i va dirigir les obres com si les estigués fent a casa seva. No em va voler cobrar res, més enllà del preu dels materials i els honoraris dels treballadors que hi van participar. Només em va acceptar que el convidés a sopar a ell i a la Mercè per inaugurar l'obra. Va ser una nit màgica. Un regal que ni hagués pogut imaginar anys enrere, aquell 5 de juny de fa 24 anys, quan Lleida tocava el cel gràcies a ell i els seus companys. Un Cel que és del mateix color que la samarreta per la que va viure.